şiir bir dünya görüşüdür

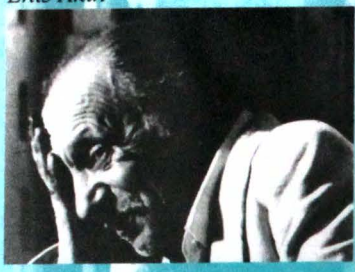
puşt ahali

enis akın

öteki-siz

Enis Akın

Enis Akın

1964 yılında İstanbul'da doğdu. Nişantaşı Anadolu Lisesi'nden 1983'te, İTÜ Elektrik Elektronik Fakültesi Bilgisayar Bölümü'nden 1989'da, Swinburne Institude of Technology Master of Information Technologies Bölümü'nden 1996'da mezun oldu.

Öğrencilik yıllarında şiir dinletileri ve fotoğraf sergileri düzenledi. 1987'de Edebiyat Dostları'na katılarak edebiyat alemine girmeden çıktı. Beyaz Manto isimli fanzini yayınlamaya 1990'larda başladı. 1992-1996 yılları arasında Avustralya'da yaşadı. Yazı ve şiirleri edebiyat dostları, beyaz manto, edebiyat (ve) eleştiri, öküz, araf, defter, ve öteki-siz gibi dergilerde yayınlandı.

"hiç ama birini" isimli kitabı edebiyat dostları tarafından 1989'da, "öyleyse ayrılalım" isimli kitabı ise edebiyat eleştiri tarafından 1995'te yayınlandı.

"puşt ahali", şairin 1995 yılında yazdığı tek bir şiirden oluşmaktadır.

ilk 100 adedi numaralandırılmıştır.

puşt ahali

enis akın

öteki-siz şiir

öteki-siz şiir kitapları 4

puşt ahali
enis akın
beyazmanto@hotmail.com

dizi editörleri : derya önder - salih aydemir
mizanpaj : sinan turan
kapak fotoğrafı : enis akın
baskı : kurtiş matbaacılık

ISBN 975-8662-03-1
1. baskı, 1000 adet, İstanbul, ocak 2002

bu kitabın tüm yayın hakları öteki-siz yayınevine ve şairine aittir. tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının ve şairin yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

öteki-siz yayınevi
yeşilçam sok. no: 36/1 beyoğlu/istanbul
tel: 0212. 249 16 50
otekisizyayinevi@hotmail.com

puşt ahali

muhteşem mağluplar, bir

tepeye çıkınca durdular. zaten duracaklardı, durdular.
onlardan başka kimse kalmamıştı zamandan.
artık kimsenin inanmadığı bayat bir şaka olarak hayatın reddini başlatacaklardı. yokuşlardan aşağı salıverilmiş dolmuşlarda devrim planları
sarsıntılarla

aşağıda birikmeye başlamış kalabalığa baktılar
onları ilgilendiriyordu hayat zaman zaman.
ey parke taşların kenarlarında dizili olan ahali! dediler *neyiz ve ne istiyoruz?* Büyük Sıkıntı'yı bekliyoruz. etraflıyoruz dünyayı
uğultularla

nedense kar yağmaya başladı herşeyden önce.
iri Bir Sessizlikle başladı devrim. zaten başlayacaktı, başladı.
ey diğerini rahatsız etmemek için ses çıkarmayanlar!
dediler *nerdeyiz?* hiçbir şey hiç kimsenin fikrince gibi
değillerdeyiz. kızıl bayraklar, gül ve ekmeğe karşılık bu
kan çok. on yedi ekim cumartesi: lenin az kalsın
başaracaktı. olmayan ülkeler planlamaktı hayat. işimiz
olmayan
dalgalarla

devrim, karanlık arka sokaklardan aktı kalplerimize:
herkesin devrimi kendinden yanadır.
rozayla buluşacaktı lenin sur dibindeki manavın önünde.
ara sokakların şehir merkezinden intikamını tartışacak.
kaldırım kenarında biriken sularda ıslanacak rozanın
patikleri. o on adam bir de kadın yaşar gibi konuştular
hayattan. *her sıkıntıdır başlatan bir isyanı,* dediler.
ıslanmayı biz öğrettik otobüs duraklarına
kaldırımlarla

kesik parmaklarımın arasında tutamadığım zaman mı benim,
yoksa ben mi akıyorum zamandan?

> *ey bedenlerinin eskimesini seyredenler! dediler: seviş emridir bu bir devrim!* eve dönmeyen yoldaşlar söylediler:
> ondan önceki perşembe, çeyrek kala vapurunda. hA! o on
> adam bir de kadın insanlara buharı getirdiler tüten ellerinde.
> diyelim ki sırtını dönmekti bir geleceğe, bir tepeye ya da
> bir *gel* sesine. aşağılara diktiler bakışlarını. *söyle! bir nehrin olasılığı nedir buharin? bir devrim nelerden utanır akşamüstlerinde?*
> akşamüstlerinde

işte şimdi burada kar yağıyor, sabaha herkes başka bir şehre uyanacak. tepeye çıkınca memnun olmadık. zaten olmayacaktık, olmadık. rüzgârda atkılar takınmış adamlardık.

bütün gece bütün jeanne d'arc'larımızdan ağrıdık

neden memnun olmayacaktık, iki

devrimin koşuşulduğu günlerdi, yırtılmaya zaman biliyorduk

çok isimsiz ve arkadaşlı bir yoldan size
    dünyanın kaldırımlarından söz etmeye geldim
yakalandıklarında gördüm onları, ellerinde yangın izleri
    tepeye çıkınca zaten memnun olmayacaklardı, olmadılar.
dolmuşları sarsan yokuşlardan aşağıya bir de
    eski demiryolu köprülerinde arkadaşlar, arkadaşlar
şimdi şarkılara katılacak olanlar, dünyadan son bir kalabalık
    şansını miras alacak: sokakları. hA!
sarsılan stadyumları anlamalısınız neriman ve mesela
    bir 1977de bir bir mayısı
        hazır mısınız?

siz ki her hayatın bir taksiminden geçmek zorunda olanlar
yani bu belediye otobüs yolcuları
hazır mısınız küçük bir cerrahi operasyonla alınmaya
gündelik hayatınızdan? sezeryan! hA!
veya bir kitabın son sayfalarını yutar gibi okuyan
bir militandan koparılmaya, kötü adam bakışlarınızdan?
işte şimdi bu şehre kar yağıyor, bıktık küçük odalarımızda
kendimizi sevişmekten neriman: hA! sonra
şehirler yağacak üstümüze
avaza avaz bu sokaklar her akşam burada
hazır mısınız?

sezeryan! bu ne? –bir elektrik süpürgesi
–al o boşluğu içine gidelim
bir çapraz ateşten geçer o şehrin bütün meydanları
devrimin konuşulduğu günlerdi
yırtılmaya zaman buluyorduk
paçalarımızla ilgilenmeye
biz duvarlar yaparız bir bakışla, bir bakışla yıkarız duvarlar
zihinlerimiz halk pazarları gibi ferah ve deniz
duR sırtını döN ellerini duvara dayA
halay başı ben olayım. sezeryan! haydi hA! hA!
hazır mısınız?

onlar daha üçüncü halkayı boşaltmaya yeni başlamışlardı
biz dizdirdik kavga sevda kafiyelerini matbaa işçilerine
çok yasak kadınlara âşık olduk, kafa karışıklıklarına
akşamdan kalmaydık hep o eylem yerlerinde
bak şimdi bir ayın on dördünde bir kız
hızındaysa da devrim birdirbirdir mayıs adında
birazdan ıssız sokaklar sonra gazete kağıtları sonra akşamlar.
kaldırımlarda bususmabirgünbiter ümidine dayalı teoriler
nasıl yalnız bırakır adamı bir meydan?
aradan biri bağırdı: *puşt ahali!*
hazır mısınız neriman?

devrimin koşuşulduğu günlerdi, yırtılmaya zaman biliyorduk
paçalarımızla ilgilenmeye

bir kantin hikâyesiydi, üç

karl sakalları, barbaroslar uzattım vesaire ifademde, iki parke taş arasında, on dördünde bir nisan öldürdüm, coplanmalar, tahrikler yürürlüğe koydum, köşe yazarlarına alaysı gülümsemeler, fevri lokanta kalkışmaları, acele sürtünmeler

beynime izin verdim devrimden aşağılara, *son yoktu, son yoktu,* düzene karşı misketimsi sivrilikler başlattım cebimde, sokakların bütün dışavurumcuları! yani bu seyyar satıcılar, hep beraber, Patlıcan Biber Blues veya Çayda Çıra, hA ahali hA!

ve son çözümlemede, şapka! insanı insana selam verdiren değerler matrisi olarak hayatın reddi, o on adam bir de kadın her sigarayı yakarken bir ulusu isyana teşvikten tutuklandılar, halbuki ötekiler herşeyi durmadan daha küçük kaplara koyuyorlardı

kim kazandı Metin Abi? on derste devrim tarihi: *biz kazandık ama ahali puşt!* karla kaplı bir eminönü vapurunda baader'le meinhoff feci sıkılıyorlardı, beni bu hale getiren bir vapura karşı daha çok ciklet ve patlamış mısır!

hazır mısınız? o suçlanmaya izin verenlerden biri olarak, çıkarın şu yüzünüzü, *–haksızsın!* .haksızım ama güzelim *–çirkinsin!* .çirkinim ama dürüstüm *–dürüst değilsin!* .büyüdüm *–daha çocuksun!* .kim değil ki *–kimse!*

döneceğim dedim işgal altındaki şehrime son uçaktan, bilin
ki her yenilgi bir bıçağa hasret başlatır,
uzun-gömülü, insanın adına başkaldırışıdır
intihar, devl-et! emrini deviremediğimizi
farkettiğimizde vakit çoktan akşam
olmuştu

bırak, bırak biraz daha seveyim dizlerimi, çabuk sevinmelerimi,
kadeh kırma sakarlığımı, ey parke taşlara
inananlar olarak ahali! ve halk tuvaletlerine
yazı yazanlar! bana gözlerimi siz verdiniz,
neşterimi bana öğrettiniz

ama benim annem çoktan yakalandı, kırılan kemik sesiyle, hA
ahali hA. şimdi yağmA! *yapma!* ama
çocuklar haklıdırlar ama çocuklar
haklıdırlar ama çocukların gözlerinden
gelenler bir de barakaları şenlendirenler

tarih olmaktadır,
dört

tarih olmaktadır
çünkü bu beyaz size birini hatırlatıyordur, tarih – o olmaktadır
siz uykuya dalmadan beş dakika önce başlar tarih –
gün doğmadan biter
terliklerinizi ayağınıza geçirmeden hemen önce
tarih – iç sayfalardadır
bütün gün elbiselerinize siner tarih
bakkaldan gazeteyle ekmek alırken
veya işte onun için tarih – öylece
belki de şimdi, şu anda, şimdi, şimdi, gidin bakın – tarih
olmaktadır, başkaldırılar – birikmektedir
ah eliniz bilgisayarın tuşlarına dokunurken tarih –
ola ki birikmektedir –
bu tarih bir fatihte oturur, ama biraz efeminedir
ben size feci halde birini hatırlatsam da tarih –
olmamaktadır
ki tarih – onlar yoktur derken olur – tarih ve ahali puşttur
denizden babam çıksa yenir – ki tarih –
ki bu tarih – dokunulmuştur

parmak izleri bırakmıştır daha önce kullanan birileri cam fanusunda
ve tarih –
ama tarih –
bu tarih – bir gün mutlaka olacaktır veya olmaktadır, en azından olmalıdır
böyle böyle birikecektir
madem ki başka başkadır tarih, hem de
demokrasi sinirli bir ihtiyardır
öyleyse bütün tarihler bir–bir berabere biter
yaz akşamlarında boncuk boncuk terler, bazen sessizce sona erer tarih –
sağ üst köşeye atar kendini
bazıları uzun yakalı, bazısı yakındır, fakat en önemlisi tarih –
bu tarih – hiçbir zaman olmamıştır
desene belki de bundan sonraları bekliyordur tarih – yani baştan başlamaya
güneşli bir günde kaldırımın kenarında gazete parçaları
tarihi ispatlar
yahu ben size öyle çok birini hatırlatıyorum ki tarih –
ki tarih
olmaktadır
ya da belki de epey öncelerde bitmiştir
veya papatyalarla bir akrabalığı vardır
ve sportmen spermlerle yapılır rahmin labirentlerinde

ve tarih –
ve siyah üzümler karadır
ve olmaktadır
ve dudaklarında şüpheli bir gülümseme, sol güzünde tiki vardır
tüy gibi hafiftir tarih –
tozludur ve sesi çok bettir
sahnedeki şarkıcının
ve kötü adamlar kara gözlük takarlar
ama insan göremez ki kendi gözünü
ki kendi gözünü
ama tarih –
bir yerlerde, arka odada, yatağın altında, döşemelerin arasında
nedense hep bu tarih –
bu tarih –
oluyordur veya olmaktadır
çünkü –
tarih –

yağma, şimdi!
beş

yiheyyyyyyyyyt!

hayal hâlâ bir kırıklığa değerse ben size son bir
seyyar satıcı çığlığı daha atacağım
bedenimi koyvermeden önce takım elbiselere
kan çıkmazsa para yok! kesmece, şimdi!
içinden geçerken beyaz suratlıların
ben kırmızı ve ıslaktım
içine emdi metro beni
beyaza boyadı, kravat iğnelerine takıldım, hey!

iş insanları! fırlatın pijamalarınızı
girin! kolyelerinizin içine, adınıza konuşan
kravatların aşağıya ittiği uzun
boyunlarla: siz kazandınız
seksten kork: açılırsın
düşmekten kork: uyanırsın
hA bu sezeryan hA!
şimdi herkes kahvesinden bir yudum alsın

sabahların bond suratlı barbarları: öylece asın!
asık yüzlerinize gömün isyankârları
altın kaplama kalemlerle gülerdudaklarınızın arasına
mikro dalga fırınlardan gelen soyutlama gücü
sabah egzersizlerinden çıkartılan sonuçlar
hızlı arabalar, gömlek cepleri adına
asın! bir ihtilâlciyi daha, sabah sabah
suratınızın ortasına: az kalsın!

nasıl bir meydanda olur her şey konuşulamaz
bir akrebi yakmak veya bir torba kanın sıcaklığı
ey uygun adım yürüyen tek kişilik ordular:
herkes herkesindir!
öğle tatillerinde bir penguen duyarlığıyla
ey cilalı ayakkabılarını daha bağlamamış olanlar!
ey bu sizin son çığlık şansınız!
ey karkaslarını henüz kullanmamış olanlar!
ey sulu sepkenden kaçışanlar! ey asfalt! *ey nerdesiniz?*

o gün ben melburnda sokak değiştirdim
beyaz bir gömlek değiştirircesine
artık *anlaşılmadınlamasınıbilenler* durağında bekliyorum
beni adam olmaya götüren otobüslerimi
halbuki akşam olunca şehirden ter dumanı yükseliyordu
randevulardan toplantılardan telefon görüşmelerinden
memnuniyetsizmüşteriler olarak bir insanlık eve dönerken
ter fışkırıyordu kesilen yerlerinden

geçen aşka sor,
altı

o zaman devrilen ağızlardı ankara
ve gecede Ay vardı dilde Ey bardakta Taş
kürdün arabın ve rusun kırmızısı hilali ve yıldızı
dediler işte toprağa çizilmiş bir milletin sınırları
sonra ünite dergileri siyah çocuklar leblebi tozları
planlanmamış bir gebelik gibiydi bubizimmillet hikâyesi

o zaman kaygan ağızlardı ankara
hep bu bildik rakıları asaletten saydık ve mermileri
asfalt yolları kaymakamları 1 numara makarnaları
kadın çorapları toplu iğneler arkasıyarınlar süt tozu
yerlimalıkullanmalı
zaferden saydık sıfır sıfır biten maçları

o zaman kendini keşfeden bir kadındı daha ankara
kavanozların ağzına kadar doldurulduğu
çabuk kar tutan toprak yollar şeker fabrikasız
ve kahramansız bir halkın dağa kalkan ihtiyaçları
doktor hakim ve marangoz lazım bu şehre usta
bir de yerçekimi duygusu

o zaman bir yaya geçidinden geçmenin gururuydu ankara
bütün bunları bir de üç ortalı harita metod defterlerini
şereften saydık diyen adamolmazbuçocuk
bir yabancının plastik gülücüklerini
işte tam burada hasan bir tokat sana bir tokat bana
bir tokat da bütün tek kişilik azınlık isyanlarına

o zaman çamurlu ayakkabılardı ankara
büyük bir yarışta küçük bir halkın pipisi
dağbaşınıdumanalmış
tırmanıştaydık şarabımızı yere dökmeden hemen önce o gün
bütün kutuları indirdik dolaptan birer birer boşalttık odaları
yeni yıkık kazalar kurduk yıktıklarımızın üstüne

o zaman devrilen ağızlardı bütün ankara
nemutlutürkümdiyene ve paylaşmasını bilene
bıçak yaralarını ve patates pürelerini
samsa tatlısı yoğurtlu kabak kızartma otopsiler mermi kovanları
hedef gözeten bir toplumun nefes alışları
kendine dokunmasına izin verilmemiş bir halk
kollarını bacaklarını çimdikliyor ıslak rüyalarında

girişmenin kapılarını,
yedi

havada sis vardı
uzaktaydı doğu, yakındaydı patlama sesleri
uçak postası zarflarına sığmayacak kadar heyecanlı bir
hanımefendi (ahali puşttu) gibi infilâk etti. büyük ve hafifti doğu

havada sis vardı
yerde kar. yasemin çayı taşıyan bir kızın küçük adımlarıyla
yüzbin kızıl askerin tepeden aşağı dökülen sesiydi devrim
karda ayak sesleriyle

havada sis vardı
gözde umut. büyüktü mao bir de babamın mendili
şeytanın ve tanrının saldırılarını bozmaya yelteniyorlardı
oysa patronlar değil esas uşaklardan kurtulunmalı

havada sis vardı
hayvanlar insan, zenciler beyaz, kadınlar erkek olsun için
bıçakla yararak sisi geliyorlardı
(yırtılan ipek sesiyle) sezeryan! hA!

havada ses vardı
ringde muhammed ali. bu ne? bir yalnızlık,
bir su üstünde yürüyememe, bir ot bürümüş hissi
yukarıdan aşağıya akan bir insan kokusu

havada sis vardı
harflerde deprem. şiddetli aşklar gibi,
oturma odasının şıngırdayan avizeleri gibi, yıkılan beton sesiyle
kiriş altlarına kaçan çocuklu kadınlar gibi

havada sis vardı
ve uzaktaydı doğu, yakındaydı tekerrür
(infilâksa ettiririz!) yere dökülen un sesiyle
daha iyi pantolonlar için, ama esas fakirlerden kurtulunmalı

havada sis vardı
dışarda bırakmak için çizilmiş duvarların içinde
herşey beli düşmeyen paçası duble pantolonlar için
o gün genişlemesi zayıf bir devrime hayat verdi çin

hayal geçit,
sekiz

tabii ki bir yürüyüşten geçmemize
bağlıydı hayatta kalmamız
çok sakalları karşıya batan
adamlardan biri purosunu
çıkarıp bağırdı: *puşt ahali!*
işte bu mermer yürüyüş-
lerden geçiyordu hayat
çizgimiz sonsuzluğa cevap
yetiştirmeye kalkan adamlar
bir de kadınlardık
hayat geçit vermiyordu,
hayallerimizi deldik halk
çocuklarının onuru için, bir
saldırı planı çizdik kumlara
veya herkesin *olsun* dediği
esmer bir fikir için
pankartı getirdin mi? çok
sakallılığı karşıya batan
adamlardan biri bisikletini
durdurup bağırdı: *bir*

devrim bir birdirbirdir bir
birdirbirdir... bu fidel benim
dedemdir
nedir ki işte biz şerefini bir
pusudan geçirenler her hayat
bir ömür boyu sürsün
diyeydi, *yok canım daha*
öğrenci bunlar, sıradan polis
durumları yaratan, durup
durup dinleyenler için
şehirler yakardık
eh yani ne çıkar çapraz bir
yürüyüşten geçse de yolumuz
ne yaptıysak hepsi yere
düşmemiş bir düş olsun
içindi *işte bu adamlar*
komiser bey sese başladılar
bir de kadınlar ah o insanlara
nasıl denizden denizden
gelirlerdi, *neden durduk?*
bunun burasında ön taraftan
kemik sesleri, sıkışma,
devrilen sandalyeler gülerek
böyle geç gelirlerdi arada
sırada kasabaya inerken *el*
pueblo unido jamas sera
vencido! el pueblo unido
jamas sera vencido!
birleşmiş bir halk ne zaman

yenilebilir? *-hiçbir zaman!*
-hiçbir zaman! kim yalnız
olabilir bu dünyada? *-zaman*
kimseden yana! -zaman
kimseden yana!
sırf sıcaktan ve faşizmde falan
sıkılan adamlardık, sanki
sürekli ellerini kaçıran bir
kadının içinde büyüttüğü
tepkiyi söyledik *ve gölgede*
40 derecede çatır çatır
çatladı küba

simitler bayat,
dokuz

gel ben sana bir ilhan abiyim
savaşmayı ishal edinen saçlarımla, ben sana
kalın gözlüğümle bir bakayım gözlerinden içine, gel ben sana
söyledim: olacak iş değil bu seninki, gel

beni sevdin sen, aç ağzından içeri gireyim
büyük ellerimle kuşatayım gökünün yüzünü
bu sarkıt-dikit toplumunda verevlere yer yok, hA!
gel ben sana bir ilhan abiyim -Nasılsın? al

bu sana bir açlık grevi, al bunlar köfte-ekmekler, al yazlık
sinemaların serinliği, al bu uyuya kalan çocukların eve taşınışı
köprünün altında buluşmuştuk, *yorgan altıdır köprü altı* demişti
cem, al bunlar kavgalar, yırtılmalar, sargı bezleri, bak

bu vitrinlerin rövanşı nasıl olsa bizim olacak, bırak
bu hayatları, üçlü koltukları, bekleme salonlarını
samatya sahillerinde sekiz yaşında sigara içen çocuklarız
ingilizce sınavının alçakça planlanmış sorularını kopya çeker:

1) yeni bir toplum neden gerekir insana ve benim sesim nerden gelir?
2) bir çiçekteki kalıcı güzellik nedir ve nassı cezbedilir?
3) kötü kadınlar neden hayatı içerirler hem şehre akşamları girip?
4) bir deniz kızı niçin boğulur ve on ikinci tez nasıl söylenir?

yeni burun sokmalar icad etmeliyiz dostum
inanılmaz bir hızla çöpe dönüşen bu dünyada
elbette o zaman herkese madik, di mi patron?
ben halkımı bir belediye otobüsünde gördüm, şişhane

yokuşunda tıkanmış kalmış, koltukaltlar ter içinde
kapı ağzındakiler, kardeşim inin de gidelim
bir masa lambasının ıslak ışıkları altında
bu romanı bitirir bitirmez yatacağım *benim annem küçük burjuva*

yıktıkça alışamadığımız bir sokak gibi
alıştıkça imkânsızlaştığımız, evde eşyaların yeri
madem ki durduramayız bak bu bugünü neresinden baksak
her aşk mahalli bir çatışmadır geri çekilişimizde, hiç

yavaşlamaya niyeti yokmuş diye anlatıyorlar, en
sıkı karaşın arkadaşları ve kültür elçileri ve kaportacılar
ki gömlek yakalarını eğitemeyenler, gel
ben sana bir ilhan abiyim, cehennemini söndüreyim ateşimle

olmak başladığımız hayattı,
on

6:15 vapurunun önünde jeton satan bir çocuktan ders almalı
oysa bir devrim ---
eğer buysa bir devrim ---
mavi giymeli pazar akşamları ve paradan hiç sözetmemeli
ve başlatabilmeli ve bitirebilmeli kendini
ve ağzının kıvrımlarını bir SEK şişesi gibi açabilmeli
Açık Kalan Kapılar İmparatorluğundan kalma,
ölümün bir uyak oyunu olduğu günleri

bence iyi bir devrim çok önemlidir sabah evden çıkmadan
günde en az dört saatini ayna karşısında geçirmeli
cançekişen devrimleri kaldırım kenarında vurmalı,
unutmalı, çünkü her devrim hâlâ mümkündür bir yokuş aşağıya
ve bir kafa karışıklığıdır hepsi hepsi ---
olmamalıdır ve yeniden doğmamalıdır
başkasını başlatmaya

oysa biz mesela nasıl alnımızı ve annemizi kullanırken
duvarlara, salatalara ve üretim araçlarının özel mülkiyetine karşı
nasıl korkaktı bu bizim devrimler, hayal dünyasında gezer
televizyonda ele geçen isimler, beddualar, nazarlar sergisi
banknotlara kendi resmini basan kalpazan terziler, kuyumcular,
hA! oysa bir devrim ---
buysa bir devrim --- tarihin altını ellerdi

--- gencölelim!
--- gencölelim!

babamsa bir devrim, sadece müziğe doğru ilerlemeli
çünkü doğarken başlar ölmek, çünkü puşttur ahali
iyi bir devrim direnmez karısına ve mezarlığın büyük çağrısına
ve mesela o gece sarhoş olup oynadıysa masada, ertesi sabah
utanmaz ve biriktirdiği gazete kuponlarından ve cinnetinden
çünkü eskimişse mini etekleri çünkü
başlamışsa bir devrim, bitmeye de başlamıştır
bir yaşlı sarışın kadın gibi

önce palyaçoyu alın aşağı! önce palyaçoyu alın!
ne ki işte biz kendimize karşı giriştiğimiz
bu aslanlı düelloda hile yaparken
nasıl yeniliriz
ki her takıntı nasıl olsa bir gün el değiştirir
oysa geçen zamandan başka bir devrim yok
--- ve deniz!
--- ve deniz!
ki bu ağızlar hep böyle gıcırtılarla açılır kapanır---ken

işte bu bir devrim, bir
birahanede masaya çarpılan bir şişeyle nasıl başlardı
ve yokuşlardan alaşağı sarsıntılarla edilen dolmuşlarda planladığımız
nasıl ay bizi seyrederken gençliğini hatırlardı
ve biz gümüş atlarımızı sürerken ölmün peşinden ---------.
(adam derin bir nefes aldı ve topyekûn bir karşı saldırıyı başlattı
mona liza'da kol gibi yürek vardı)

puşt ahali

muhteşem mağluplar 5

neden memnun olmayacaktık 9

bir kantin hikâyesiydi 13

tarih olmaktadır 17

yağma, şimdi! 21

geçen aşka sor 25

girişmenin kapılarını 29

hayal geçit 33

simitler bayat 37

olmak başladığımız hayattı 41